

Akárhová megyünk, mindig azt érzem, hogy lelkiileg felkészülten mennek az emberek a színházba FOTÓ/MTI: SÁNDOR KATALIN

Színház az emberért

A Marosvásárhelyi Művészeti Egyetem által nemrég díszdoktori címmel kitüntetett Huszti Péterrel a színház szerepéről, a vidéki közönség lelkéről, valamint a szórakoztatás és a szellem kapcsolatáról beszélgettünk.

- Már hosszú ideje nem vállal vezetői feladatot fővárosi színháznál. 2007 óta azonban a soproni Petőfi

Színházban művészeti tanácsadóként dolgozik Darvasi Ilona igazgató mellett. Miért vállalta ezt a megbízatást?

- Amikor a Madách Színház drámai tagozata teljesen megszűnt, arra gondoltam, hogy a további életemet a tanításnak szentelem, hiszen anynyi mindent csináltam már. Amikor Darvasi Ilona megkért, hogy Sopron-

ban segítsem a színház létrejöttét, kiderült, hogy olyan jellegű színházban gondolkodik, amilyen a hajdani Madách Színház volt. Egyfajta költői realista színház, ahol történeteket mesélnek, klasszikus írók művei szerepelnek, ahol magyar szerzők drámáit, igényes vígjátékokat játszanak: A köszívű ember fiai, Édes fiaim, Macskajáték, Szomorú vasárnap.

A színháznak nem valamiféle olcsó szórakozást kell kínálnia. Minden színházat szeretek, amely valamilyen értéket képvisel.

Azt nem merném mondani, amit Játszai Mari, hogy „legyen a színház az embereknek a szebbik otthona”, bár a szívem mélyén ezt szeretném. De mindenképpen olyan színházat akartunk, amely otthonos, ahová jó eljönni, és ami a legfontosabb: ahová jó visszajárni. Ezért megpróbálunk mindenkire szólítani. A legkisebektől a fiatalokig, a felnőtteken át az idősebb korosztályig. Nagyon fontos az a közhelynek tűnő egyszerűség, hogy olyan színházat csináljunk, amely nekik, róluk, s ha úgy tetszik, értük szól. Érzem, hogy az emberek másként mennek ki a színházból az Édes fiaim, a Szomorú vasárnap vagy a Kőszívű ember fiai után. Lehet, hogy konzervatív alkat vagyok. Ezt büszkén vállalom. Én olyan mesterek keze alatt nőttem fel, mint Ádám Ottó vagy Várkonyi Zoltán. Ők azt tanították, hogy a színház az emberekért van. Ezt a fajta színházat tudom – művészeti tanácsadóként, rendezőként és színészként – segíteni, mert ebben hiszek.

– A társulat tagjai szinte mind neves fővárosi művészek. Piros Ildikó, Bencze Ilona, Húvösvölgyi Ildikó, Pásztor Erzsébet, Makay Sándor, Koncz Gábor, Viczián Ottó, hogy csak néhány nevet említsünk. Most pedig mondhatjuk, hogy vidéki színészek ők, ahogyan ön is. Mit jelent ez egy olyan színházi ember számára, aki hosszú évekig a Madách Színház vezető színésze és rendezője volt?

– A társulat nagy része az egykori Madách Színház vezető színészeiből tevődik össze, akiket egykor ott rendeztem. Ők is ezen a színházon nőttek fel, ebben hisznek, s úgy látszik, volt kedvük vállalni ezt az utat. Valójában nem vidéki színészek ők, mert nem

Sopronban élnek. A próbák Budapesten folynak, és csak a főpróba hetében utazunk Sopronba. De a színház kifejezetten Sopronnak készül. Mi a soproniak színháza vagyunk. Ez egy gyönyörű város, nagyon értelmes, érzékeny, hívő közönséggel. Úgy látom, a társulat is megszerette a várost, és jól érzi itt magát. Egyébként ez nem teljesen új jelenség. Ahogy Budapest színházi élete átalakul – és nem mondható, hogy pozitív irányban –, úgy a vidéki színházak társulatai felértékelődik. Nagyon sok egyszerű fővárosi színész játszik vidéken, Győrben, Debrecenben, Szolnokon és Kecskeméten, és ők is színes, gazdag előadásokat csinálnak. Akik szeretik a színházat és hisznek abban, hogy van mondanivalójuk, vállalják ezt az utat.

– Az ország különböző részein játszottak már, Makótól Zalaegerszegig. Az Édes fiaim nem könnyű darab. Hogyan fogadta a közönség?

– Én sohasem voltam vidéki színész, mert a mi osztályunk volt az első, amelynek már nem volt kötelező vidékre szerződnie. Ennélfogva nemigen találkoztam a vidéki közönséggel. Most egy kicsit zavarban vagyok, mert nem tudom, szabad-e ilyet mondani, de tény, hogy a vidéki közönség sokkal jobb, mint a budapesti. Talán hihetetlenül hangzik, de akárhová megyünk, mindig azt érzem, hogy lelkiileg felkészülten mennek az emberek a színházba. Az Édes fiaim pedig amúgy is különösen erős előadás. Döbbenetes lelki hatást vált ki. Talán Budapesten is ugyanúgy élne. Salgótarjánban az évad legjobb előadásának választották. Rengeteg levelet, nagyon jó visszajelzéseket kapunk a legkisebb

művelődési házaktól is. Sopronban a legjobb férfialakítás díját kaptam, ami azért nagy öröm számomra, mert a legnagyobb visszhangjuk éppen ezeknek a „nehezebb” előadásoknak volt.

– Az Óbudai Nyár rendezvény keretében a soproni színház is bemutatkozik. Ezúttal „könnyebb”, szórakoztató darabokat láthat a közönség. Véleménye szerint fontos, hogy egy színház szórakoztasson?

– A színháznak nem szórakoztatnia kell, hanem az a fontos, hogy élményt nyújtson az embereknek. Élmény a nevetés és élmény a sírás is, ami a színházhoz hozzátartozik. A színház nem valamilyen komoly, elvont szellemi dolog. Egyszerűen hatnia kell. Ha egy Shakespeare- vagy Molière-vígjátékra, vagy akár olyan magyar darabokra gondolok, mint például a Komámasszony, hol a stukkerek? vagy a Macskajáték, hát azt kell látnom, hogy egyikük sem pusztán szórakoztató darab, de a közönség nevet. És épül.

– Ahhoz, hogy minél több ember bemenjen a színházba, nagyon sokféle igényt kell kielégíteni.

– Minden vidéki színház a város színháza, és egyben az egyetlen is. Ezért fontos a küldetése. Ennek az egyetlen színháznak sokféle embert kell megnyernie, meg kell szerettetnie velük a színházat. Persze ez nem azt jelenti, hogy valamiféle olcsó szórakozást kell kínálnia. Minden színházat szeretek, amely valamilyen értéket képvisel. Ha a színház teljesíti a küldetését, akkor képes élményt nyújtani, és akkor még az is megtörténhet, hogy az emberek kíváncsiak lesznek a „nehezebb” darabokra is.

PÁLOSI JÚLIA